

Bəyaz masa

(şeir-esse)

Günlerin bir günü
ağ rəngli masa qoydular iş otağına. Səthi
A1 format kağıza bənzəirdi uzaqdan –
bəmbəyaz, sanki nə istəsən yaza bilərsən üstünə;
yaz, poz, yenidən yaz, yenidən poz...
yaratmaqçın bir meydandı dördkünc bəyazlıq.

Bir gün sonra
təzə bir işçi oturdu bəyaz masanın arxasında –
təzə işçi
qarabəniz gənc bir xanımı bəkalavr dərəcəli.

Əvvəl
o, heç cür alışa bilmirdi nə ağ masaya,
nə təzə işçiyə. Özü adama yovuşmaz,
masa ağ rəngdə olsa da, nimdaş, - amma
zaman az-çox inşafla davranmışdı onunla,
təzə işçi isə qaradınməz
(bir çox yaxşı keyfiyyətlərinə reğmən);
arada elə suallar verərdi gənc xanım,
sualı aldığı cavablardan diri.

Təzə-təzə isinişməyə başlayırdılar ki...
bir gün

Əli Sirin Sükürlü

sahibsiz qaldı ağ masa. Eləcə qaldı otaqda.
Hər gözü sataşanda masaya iri əyri birciciq çəkmək
keçirdi könlündən; əvvəlcə qalxır, sonra dayanıb bir müddət

saxlayır monotonluğunu vəhansısa nöqtədən başlayır enməyə.

Enir, dayanır bir müddət vəhansısan öqtədən yenidən qalxır
və sonra yenə enir və sonra yenə qalxır və sonra yenə
enir...

və nəhayət, hansısa eniş nöqtəsində dayanıb, uzanır
və qırılır bəyaz masanı boşluğa qovuşdurən sərhəddində -
rəqs edir qələm bəyazlığı əvəz edən boşluqdə iz qoymadan.

Bir il ötdü.

Bir gün elə öz xahişilə masanı çıxardılar otaqdan.
Və neçə gün hər otağa girəndə çevrililib
masanın dayandığıməkana baxardı qeyri-ixtiyari;
təkcə insanlara deyil, eşyalara da isinişər adamlar.

Xeyli vaxt keçib.

İndi yeqin keyfiyyət kəmiyyətə çevrilməkdə
bəyaz masanın timsalında,
gənc xanımsa hansısa məkanı doldurur
ağlılı baxışı və dipdiri suallarıyla.

Artıq tez-tez yox, arabir xatırlayı o hadisəni.
Deyəsən, zaman inşafla görür öz işini;
tədricən unutdurur ağ masanı, bir çox hadisələrse
yaddaşın hansısa künçünə çəkilir masaya birgə.
Bəyaz masanın yerindəsa boşluq qalır əbədi və bir də
üstüne xeyalən rəsmi cizilmiş əyrinin boşluqdakı davamı.